

Advent I. vasárnapja – B év – 2011. november 27.

A gyerekek bújócskáztak a város széli kis erdőben. Az egyik kislány bebújt egy már szinte teljesen szétkorhadt fa hatalmas odvába. Elégedetten somolygott magában: Itt biztosan nem egykönnyen találják meg – gondolta. Úgy is volt. Hangos kiáltások verték fel lassan az erdőt, ahogyan a hunyó egyre több elrejtőzött gyereket fedezett föl. A kislányra azonban nem lelt rá. Hamarosan új fordulóba kezdtek, de a kislány nem bujt elő, hiszen ennél jobb rejtékhelyet úgysem találta. Teltek-múltak a percek, néhány óra is elrepült. A kislány kezdett mindinkább unatkozni. Egyszer csak észrevette, hogy minden elcsöndesedett körülötte. Most már félni kezdett: csak nem mentek mind haza? Előbújt a fa odvából, s kinyújtogatva elgémberedett tagjait, ide-oda szaladgált az erdőben, a többiek nevét kiáltozva. Senki nem felelt. Ekkor döbrent rá a valóságra: egyedül hagyták! Keserves zokogásban tört ki. Még akkor is folytak a könnyei, amikor hazaérve belépett az ajtón. Édesanyja aggódva karolta át: - Mi történt kicsim? Mi a baj? – kérdezte. – Bújócskáztunk, anya! Én olyan jól elbújtam, hogy senki nem talált meg. De amikor hazamentek, akkor nem is kerestek meg engem! Érted, anya? Senkinek nem hiányoztam, senki sem jött, hogy megkeressen! – sírt föl újra a kislány.

Mindannyiunk életében akadnak ilyen keserves kijózanodások, rádöbbenések, amikor fájón átérezzük annak az álmvilágnak a hamisságát vagy elégtelen voltát, amit magunknak elképzeltünk. Milyen nyomorúságos állapot, amikor a részegség vagy a kábítószer mámorából, kábulatából tér magához valaki, s döbben rá arra, hogy a valóság egészen más, mint a révület hazug világa. Hogy nem hogy repülni nem tud, de minden tagja fáj, s a földről felemelkedni sincs ereje! Nem hogy ő lenne a világ legokosabb, legszebb, legkívánatosabb teremtménye, akit mindenki szeret, hanem éppen hogy elesett és nyomorúságos, akitől undorodva fordulnak el, vagy akit legjobb esetben is kinevetnek. Nem oldódott meg az életének egyetlen problémája sem, csak megint elfelejteni és elodázni sikerült egy időre. Nem csak az alkohol vagy drogok mámorából lehet ilyen keserves az ébredés, hanem a bűneink rabságára vagy a bálványaink hamisságára való rádöbbenés is ilyen fájdalmas élmény. A bűn először vonzónak tűnik, olyasmit ígér, amiben nincs semmi rossz, amitől jobban érzed majd magad, amire szükséged van az életben. Azonban ha belemerül valaki a bűn mélységeibe, előbb-utóbb rádöbben arra a rombolásra, amit az életében végez. Megtapasztalja azt is, hogy emberi kapcsolatait is akadályozza, leépíti, tönkreteszi. Az evilági dolgok bálványozása is hasonló keserves csalódásokhoz vezet. Amikor valaki az ideiglenes sikereit, a munkahelyén befutott karrierjét, egy-egy szépnek induló emberi kapcsolatát, az anyagi javak halmozása terén elért eredményeit tartja élete legfőbb céljának, értelmének. Amikor azt hiszi, hogy ő attól valaki, amije van, vagy attól a társaságtól, akiknek éppen a körében forgolódhat. Amikor azt hiszi, hogy mert jelenleg éppen ügyes a sportban vagy a táncban, jó a szövege vagy szép az alakja, ez már örökre garantálni fogja a népszerűségét, elfogadottságát. Aztán egyszer csak egy keserves csalódás kijózanítja, s átlöki a másik végletbe. „Nem, nem vagyok én senki és semmi! Valójában nincs semmim, ami igazi érték lenne, aminek örülni tudnék. Akikről azt hittem, hogy fontos vagyok nekik, azok csak kihasználtak. Mind eltűntek, amikor valóban szükségem lett volna rájuk!” Igen, ki ne jutna el életében legalább néhányszor ilyen keserves állapotba, ki ne érezné magát olykor valóban félelmetesen magányosnak, semmibe vettnek! Pedig ez sem a valóság! Az ördög legfélelmetesebb kísértésének vagyunk kitéve ilyenkor: a kétségbeesésnek. Amikor csalódunk önmagunkban, a helyzetünkben, a magunkról kialakított képünkben, emberi kapcsolatainkban, álmainkban – akkor bizony átlendülhetünk a ló másik oldalára, s azt képzelhetjük, hogy minden összeomlott, semminek semmi értelme. Pedig ilyenkor éppen az segíthet a kilábalásban, ha végre felismerjük és elismerjük, kik is vagyunk valójában és kik is azok a személyek az életünkben, akik ténylegesen szilárd pontnak nevezhetők.

Hasonló lelki sötétség és keserűség mélyéről kiált föl a próféta minden ember nevében Advent I. vasárnapjának olvasmányában. „Te magad vagy, Uram, a mi Atyánk, mert Ábrahám nem tud rólunk, és Izrael nem ismer minket. Te vagy a mi Atyánk, régtől fogva Megváltónk a te neved.” Igen, milyen örömteli ráismerés ez a keserűség óráiban! Mégiscsak van valaki, akinek fontosak vagyunk, aki szeret minket, nem is akárhogy, hanem gyermekeiként! Mégiscsak van szabadítónk, mindig is volt, csak mi nem akartuk észrevenni bűneink, bálványaink vakságában! Mégiscsak van az életünknek értelme, ha nem is az, amiről eddig azt gondoltuk, hogy ezért érdemes élni. II. János Pál pápa újra és újra felhívja a figyelmet enciklikáiban és megnyilatkozásaiban a posztmodern társadalom nagy hazugságára: arra, hogy Isten nélkül akarjuk felépíteni az ember világát. Hogy az embert merőben „biológiai lényként” akarjuk értelmezni, akinek semmi olyan hivatása, küldetése nincs, ami túlmutatna ezen a múlandó anyagvilágon. Már pedig ha elszakítjuk teremtőjétől és Atyjától, az Istentől, akkor embertelenné válik az ember és ember-alattivá az emberi világ. Sajnos, egyre mélyebben megtapasztaljuk a pápa szavainak igazságát.

Azonban karácsonykor éppen azt az Istent ünnepeljük, Aki nemcsak Teremtőnknek és Atyánknak bizonyul, hanem Megváltónknak, szabadítónknak is. Aki nem hagy magunkra bennünket a keserűségünkben, összeomlásunkban, amikor végre felismerjük a bűn okozta vakságunkat és ürességünket. Megváltóként érkezik, születik közénk, hogy kiemeljen bűneinkből, hogy rádöbbenjen minket: nem szűntünk meg Isten kedves, szeretett gyermekei lenni, akik örök boldogságra kaptak meghívást. Az Advent ennek a részben fájdalmas, de ugyanakkor végtelenül örömteli rádöbbenésnek az ideje. Amikor szembesülhetünk a bűnbánatban újra a hűtlenségeinkkel, Isten és az örök élet iránti figyelmetlenségünkkel és annak romboló hatásaival. Ugyanakkor mégsem esünk kétségbe, hanem örömmel tapasztaljuk meg újra az imában, az adventi áhítat gyakorlatokban, hogy Isten velünk van, figyel ránk és szeret minket. A testvéri szeretet intenzívebb megélésében pedig megtapasztaljuk, hogy életünknek igenis van értelme. Igenis szükség van ránk, s akadnak az emberek között is olyanok, akik önzetlenségünkre önzetlenséggel, gyengédségünkre gyengédséggel válaszolnak.